

2) Θηλ. ἀστεναρὰ οὐσ., τῦφος Καππ. (Σινασσ.)
Πβ. ἀστενεῖάρις.

ἀστέναχτα ἐπίθ. πολλαχ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀστέναχτος.

Χωρίς στεναγμόν, ἀλύπως: Πέρασε τὴ ζωὴ του ἀστέναχτα.

ἀστέναχτος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀστένακτος.

1) Ὁ μὴ στενάζων, ὁ μὴ ὑποφέρων πολλαχ.: Λέν ἡπάρχει ἄνθρωπος ἀστέναχτος. Πέρασε τὴ ζωὴ του ἀστέναχτος πολλαχ. || Ποίημ.

Ἀκίνητες, ἀστέναχτες, δίχως νὰ ρίξουν δάκρυ ΔΣολωμ. 272. 2) Ἐκεῖνος καθ' ὃν δὲν στενάζει τις: Λέν περὶ μέρα ἀστέναχτη. 3) Ἐκεῖνος διὰ τὸν ὅποιον δὲν ἐστενάξε, δὲν ἐκλαυσέ τις: Ἀκλαυτος κι ἀστέναχτος πέθανε.

ἀστένεια ἡ, ἀσθένεια σύνηθ. ἀστένεια κοιν. ἀστένεια Θράκ. ὀστένεια Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀσθένεια. Ἡ λ. καὶ μεσν.

1) Ἀσθένεια, νόσος κοιν.: Ἀθεράπευτη - ἀλαφρεία - βαρεῖα ἀστένεια. Κακὴ ἀστένεια κοιν. Κρυφὴ ἀστένεια (φυματίωσις) Πελοπν. (Μάν.) Νὰ σὲ φά' ἡ ἀστένεια! (βαρεῖα νόσος! Ἀρά) Εὐβ. (Κουρ. Ὁξύλιθ.) || Φρ. Ἐφαγε τὴν ἀστένεια (ἐπὶ τοῦ κατὰ κόρον φαγόντος. Συνών. φρ. Ἐφαγε τὸν Ἀδὴ - ἔναν ἀβλέμονα - ἔναν ἄδυσοο (ιδ. ἄβυσσοο 1) - ἔναν κόρακα - ἔναν περὶδρομο) Κύμ. || Γνωμ. Ἡ παντοειὴ βγάνει τοῖς ἀστένειας (μετὰ τὸν γάμον γίνεται γνωστὴ ἡ νόσος) Πελοπν. (Δημητσάν.) || Ἀσμ.

Χωρὶς ἀστένεια κι ἀρρωστιά ψυχὴ δὲν παραδίνω ἀγν. τόπ.

Νὰ μὴν τοῦ δώσῃ ἀρρωστιά, νὰ μὴν τὸν δῇ ἀσθένεια Ἡπ.

Ἀνάθεμα τὴν ἀρρωστιά, τὴ δόλμα τὴν ἀσθένεια αὐτόθ.

Ἀγάπη σου, πουλλάκι μου, 'ς ἀστένεια μὲ ρίχτει Τηλ. Συνών. ἀρρώστια 1. 2) Νόσος ἐπιδημική, ἐπὶ ἀνθρώπων, ζώων καὶ φυτῶν σύνηθ.: Ἐπесе - σέρεται - τραυιέται ἀσθένεια 'ς τὸ χωριό. Τὸν θερίζουν τὸν κόσμο οἱ ἀσθένεις σύνηθ. Τὸ θερ'σι νὰ 'στένεια οὐλ'νοὺς τὸ' χουριανούς μας Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἐχει ἀστένεια ἡ δομάτα Σέριφ. Βάριοι τὰ σπαρτὰ νὰ 'στένεια Αἰτωλ. Καθὼς εἶναι τὴν τὰ καρινά, ἡ βροχὴ θὰ τοὺς δώκῃ ἀστένεια Πελοπν. (Καλάβρυτ.) 3) Ἀποπληξία Κίμωλ. 4) Μετων. ὁ ἀσθενικός, καχεκτικός Πελοπν. (Βούρβουρ.): Ρέ, ἀστένεια!

ἀστενειάζω Εὐβ. (Ὁξύλιθ.) Παξ. Πελοπν. (Συκεῖα Κορινθ.) Σέριφ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστένεια.

1) Καταλαμβάνομαι ἀπὸ νόσον, ἐπὶ ἀνθρώπων, ζώων καὶ φυτῶν Παξ. Πελοπν. (Συκεῖα Κορινθ.) Σέριφ.: Ἀστένειασε τὸ κλημα Συκεῖα Κορινθ. Συνών. ἀρρωστῶ. 2) Τρώγω καθ' ὑπερβολὴν Εὐβ. (Ὁξύλιθ.): Ἀστένειασε ντέ! (ἐν ὁργῇ = φάγε ἐπὶ τέλους! περιδρομίασε!)

ἀστενειάρις ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀνδροῦς. Ἀράχ. Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Καλάβρυτ. Οἶν.) — Λεξ. Δημητρ. ὀστανιέρ Καππ. (Φάρας.) Οὐδ. ἀστενειάριχο Ἀθῆν. ἀστανιάρικο Πελοπν. (Βρέσθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστένεια καὶ τῆς καταλ. -ιάρης.

1) Ὁ μὴ ὑγιής, φιλάσθενος ἐνθ' ἄν.: Ἐνας μύξιαρις, ἕνας ἀστενειάρις Βούρβουρ. Ρέ, ἀστενειάρικο! αὐτόθ. Πράματα ἀστενειάρικα Ἀθῆν. Συνών. ἀρρωστῆιάρης 1. 2) Ἀμυδρός, ἐπὶ φωτὸς Ἀθῆν.: Ἀστανιάρικο φῶς. Συνών. ἀρρωστῆιάρης 2.

Πβ. ἀστανάρις.

ἀστένευτα ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀστένευτος.

Χωρὶς στενοχωρίαν ἰδίως οἰκονομικήν: Αὐτὸς ἔχει τὸν τρόπο του καὶ περὶ ἀστένευτα. Πληρώνει τὰ χρέη του ἀστένευτα.

ἀστένευτος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στένευτός < στένεύω.

1) Ὁ μὴ στενωθεὶς ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ στενωθῇ πολλαχ.: Ἀστένευτος δρόμος. Ἀστένευτο φόρεμα. 2) Μεταφ. ὁ οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητος.

ἀστενεύω ΧΧρηστοβασ. Διηγ. Θεσσαλ. 19 Μέσ. ἀστενεύομαι Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀστένης. Παρά Σομ. τύπ. ἀσθενεύω.

1) Ἀτονῶ ἐκ νόσου, ἐξασθενῶ Πελοπν. (Ἀρκαδ.) 2) Ἐλαττοῦμαι, ἐπὶ φωνῆς: Οἱ ἀλυχησιεὶς ἀστένευαν καὶ ἀστενεύοντας ἀστενεύοντας σῶπασαν ὅλως διόλου ΧΧρηστοβασ. ἐνθ' ἄν.

ἀστενής ἐπίθ. ἀσθενής λόγ. σύνηθ. ἀστενής σύνηθ. ἀστινής Θράκ. (Αἰν.) Θηλ. ἀστενήδισσα Ἄνδρ. (Κόρθ.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀστενής, ὁ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀσθενής. Τὸ θηλ. ἀστενήδισσα ἐκ τοῦ πληθ. ἀστενήδες.

1) Ὁ νοσῶν, ὁ ἀρρωστος σύνηθ.: Εἶμαι ἀσθενής καὶ δὲν πῆγα σήμερα 'ς τὴ δουλειά μου σύνηθ. Σήμερα εἶμαι ἀστενήδισσα Κόρθ. || Γνωμ. Ἀσθενής καὶ ὁδοιπόρος ἀμαρτίαν οὐκ ἔχει (συνήθως ἐπὶ τοῦ καταλύοντος τὴν νηστείαν) λόγ. σύνηθ. || Ἀσμ.

Νὰ θεραπεύῃ τὸ' ἀστενεῖς, τοὶ βαρβαρρωστημένους Ἰθάκ. 2) Ὁ μικροῦ λόγου ἄξιος, ὁ μηδαμινός, ἐπὶ παιγνιοχάρτων Θράκ. (Αἰν.) Συνών. ψιλός.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. Κεφαλλ.

ἀστενικός ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀσθενικός.

1) Ὁ μὴ ἐντελὼς ὑγιής, καχεκτικός πολλαχ.: Ἀστενικός ἄνθρωπος. Ἀστενικεῖα γυναῖκα. Ἀστενικὸ πλάσμα. 2) Ἀνίσχυρος: Ποίημ.

Θά 'ρθῇ κ' ἐσὲ τὸ τέλος σου, θεὰ σκληρὴ, ζηλειάρα, τοῦ ἀνθρώπου θὰ σ' εὕρῃ καὶ σὲ τοῦ ἀστενικοῦ ἡ κατὰ ΚΠαλαμ. Ὑμν. Ἀθην. 56.

ἀστενοχώρητα ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀστενοχώρητος.

Ἄνευ στενοχωρίας, ἀνεμποδίστως.

ἀστενοχώρητος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στένοχωρητός < στένοχωρῶ.

1) Ὁ μὴ στενοχωρηθεὶς: Ἀνθρωπος ἀστενοχώρητος.

2) Ἐκεῖνος καθ' ὃν δὲν στενοχωρεῖται τις: Λέν περὶ ἡμέρα ἀστενοχώρητη.

ἀστενόχωρος ἐπίθ. Νάξ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. στενόχωρος.

Ὁ μὴ στενοχωρούμενος πολὺ: Ἀστενόχωρος ποῦ 'σαι!

ἀστενώ, ἀσθενῶ λόγ. σύνηθ. ἀστενῶ σύνηθ. ὀσενῶ Καππ. (Ἀραβάν. Τελμ.) ἀστενίζω Κύπρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) — ΚΘεοτόκ. Βιργ. Γεωργ. 71 ΚΣτασινόπ. Κρασί 252 Μετοχ. ἀστενισμένος Ἰων. (Κάτω Παναγ.) Κέρκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Τὸ μεσν. ἀστενῶ, ὁ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀσθενῶ.

1) Ἀμτβ. νοσῶ, ἀρρωστῶ σύνηθ. καὶ Καππ. (Ἀραβάν. Τελμ.): Ἀστένησε τὸ παιδί μου - ἡ γυναῖκα μου κττ. σύνηθ.

